

Samma vårlätta söndag kom ännu en klient inrusande på Gnistros kontor. Nu såg det ut som om han snabbt skulle få två riktiga mysterier att hålla ögonen på. Som om det icke redan var mer än fullkomligt nog med Gnistros första uppdrag, hans livs första verkliga, stod nu den äldre mannen och spred sin kokande andedräkt över de hemliga pappren. Mannen hade illgul, kortärmad skjorta, så att det stack till i Gnistros hjärnvindlingar. I övrigt följde utstyrseln mycket diskreta linjer. Trots humörladdningen gjorde mannen överlag ett behärskat intryck, vilket kanske kom sig av att han var pappa. Dottern var nämligen försvunnen. Hon hade arbetat under natten på ett ställe som kallades Grembo, och nu var hon borta.

Så långt var det samma version som killen, Adriano, nyligen hade kört. Så det kunde mycket väl röra sig om samma flicka. Turin var visserligen en av Italiens större städer, men bara i Rom kunde en parallell dubbelhistoria hysa rum nog att utspela sig. När Gnistro frågade om dottern hade någon pojkvän, skakade pappan övertygat på huvudet. Kände han inte till Adrianos existens? Kanske var killen en sporadiskare kontakt som dottern undvek att skylta med? Gnistro lät bli att nämna Adrianos besök, åtminstone tills han rett ut vilka spår som härrörde till vilka motiv. Och han ville inte spå på pappans upprivenhet i onödan. Dock måste han gräva lite närmare i dotterns identitet. Utan tvekan avslöjade pappan hennes namn, Susamarina. Det hade inte killen velat lämna ifrån sig.

Vad var då Grembo för en nattklubb? Ordet betydde ju rentav "sköte". Smått perplex lystrade Gnistro medan pappan beskrev Grembo inte alls som ett uteställe. På Adriano hade det låtit underförstått att Grembo handlade om striptease eller liknande. Mannen i den illgula beskrev det hela som en sorts forskningsanstalt. Huruvida i privat eller offentlig regi förblev oklart, men Susamarinas forskningsobjekt var symboler, i synnerhet symboler tillverkade av antimateria. Här snurrade det runt för Gnistro, som i en halvvaken dröm. Befann han sig bland DaVinciska änglar och demoner, mitt i Robert Langdons kända mysterium?!

Nästa punkt där pappans och pojkvännens versioner gick skilda vägar var hur Susamarina försvann. Enligt fadern hade hon mer eller mindre gått upp i rök. Hennes närmsta kollega hade låtit hemskt förundrad över att inte kunna finna dottern i ett enda av labben. Pappan hade tydligen pratat med hennes arbetskamrat över telefonen. Fastän Susamarina nyss hade hämtat ett skyddsmagnetiserat prov, ja, trots att institutionen självklart tillhandahöll ultravioletta övervakningskameror och hela paketet. Ute på gården stod militärer

samt stängsel. Hade ett illuminerat sällskap rövat med sig henne, så måste någon redan ha väntat därinne, gömd. Eller gömde sig fortfarande, med Susamarina bland ventiltrummorna... Pappan svettades och darrade som i djupaste cellskräck.

Gnistro försökte lugna sin klient med ett litet glas amaretto-likör, men fick pimpla ensam. Begagnat tuggummi eller cigaretter hade Gnistro aldrig gjort. Nu erinrade han sig Adrianos syn på försvinnandet. Där rörde det sig obestridligen om bortrövande, av ett rent personligt, rent emotionellt slag. Alternativt att någon sliskig typ lyckats skrämma iväg Susamarina. Adriano tycktes föredra bägge scenarierna lika starkt, motiverad som han var att sätta dit den jäkeln. Såväl någon kåt kund som en svartsjuk hallick kunde stå fokuserad i Adrianos teleskop, hållandes i den unga kvinnan. Gnistro kände sig till sin förvåning inte rädd, inte i första hand, utan på fullt allvar nyfiken. Han ville klargöra vem som såg vem. Varken pojkvännen eller pappan hade ens andats möjligheten att Susamarina av egen vilja skulle ha flytt fältet. Eller snarare rymt till ett särskilt fält, något eller någon som hon älskade högre...?